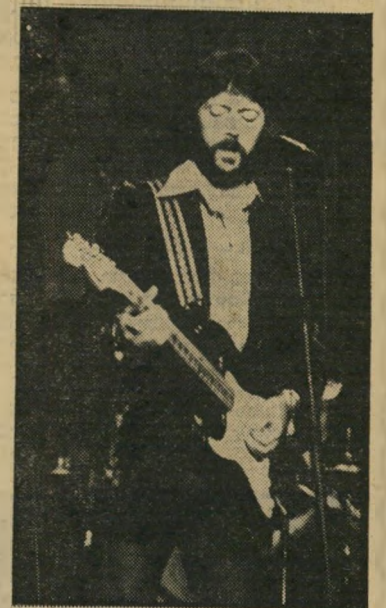

כרס בן 300 עמודים, ובו הוראות מדוייקות לצלמים. מה צריך לעשות בכל רגע, הן עם המצלמה והן עם האורות. וכאשר הוסיף עוד שלושה שירים, יומיים לאחר מכן, באולפן נפרד, השתמש באותה הטכניקה.

ואכן, התוצאה היא סרט הפופ המושלם ביותר מבחינה טכנית. קשה להעלות על הדעת שבאולפן סגור, ללא קהל וללא הפרעות, ניתן היה להשיג תוצאות כה טובות: בצילום האמנים, בצילום הקהל ובצילום התפאורה של הבמה (התפאורה בוריס ליון השאיל לצורך הקונצרט את תפאורת לה טראוויאטה מן האופרה של סרפרנציסקו). ועולה על כל אלה ההקדחה, אשר בהשמעה נכונה, דרך מערכת דולבי מיוחדת המורידה רעשי הרקע למינימום, הופכת לחוויה מרתקת בפני עצמה. **הצצה לשנים רבות.** הגישה של סקורסזה בסרט זה שונה מן המקובל ברטי פופ. וודסטוק הנציח דור שהודהה עם כוכביו ומוסיקה שהפכה להיות תופעה חברתית. תנו לי מחסה הראה את אליילי

גיטריסט אריק קלפטון חוויה על סרט

זמר רינגו סטאר התלהבות הקהל

הפופ כקורבנות של קהל תובעני שאינו שבע לעולם. סקורסזה בחר לעסוק במיבי צעים בלבד. הערצת הקהל היא מובנת מאליה, חוץ מזה שמדובר כבר באילילים בשנות השלושים שלהם, ובקהל שאינו הרבה יותר צעיר.

מיבנה הסרט פשוט בתכלית — בין כל פיזיון ופיזיון קטע של ראיון עם רובי רוברטסון, גארת האדסון, ריצ'רד מנואל, ריק דאנקו ולבון הלם (פרט לאחרון, כולם קנדים). החמישה מספרים על חוויה תיהם בעבר, על הופעות, על הצלחות ועל שנים רעות ומשברים רבים. מבין השיטין מצטיירת דמותו של דור שלם. על האידיליים המוסיקליים והחברתיים שלו, על הנסינות להתמודד עם המציאות ובו בזמן

נוגבל לגיל 18

ונוטה

טראוולטה מרביץ — רק בזווית מחמיאה

הופכת פולחן מיני מרגש. המחולות מצביעים על הרבה מאד מרץ, אם לא על דמיון עשיר במיוחד, ובאדחם מצלם קטעים גדולים מהם כאילו הרוקדים חשובים יותר מן הריקוד. ומעל לכל, המוסיקה של האחים גיב ולהקתם (להקת הבי-ג'ייס). מקנה לסרט צביון מעודכן, קצב לוחט ושפה משותפת עם כל מי שמאזין למיצעדי הפזמונים. ואם תוסיפו לכך את עצם העובדה שטראוולטה מצטייר כמי שאכן קורץ מאבק-כוכבים, אין כל סיבה להתפלא על כך שהסרט הוא להיט-קופה.

שיגעון המוסיקה (חו, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו אחד מאתם מוצרי-צריכה שכל אחת ממעלותיהם שאולה ממקור אחר, ועיקר כוחם שהם יוצאים לשוק בדיוק ברגע הנכון. המחנק הפיסי והרוחני של מישפחת צווארון כחול, מילחמות של כנופיות רחוב מאורגנות על בסיס עדתי, גישושים של בני-נוער בשנות העשרה שאינם יודעים עדיין מה לעשות עם עצמם, כל אלה מרכיבים שמוכרים כבר היטב מאינסוף סרטים. הגרעין המרכזי של הסיפור — ההכנות וההתרגשות המלווה תחרות ריקודי דיסקו בדיסקוטק שכונתי — מזכיר להפליא סיפורים דומים, כשפעם התחרות היא בזירת האיגרוף ופעם על בימת התיאטרון. המטרה שונה אבל המיבנה הדומה זהה. "שיגעון המוסיקה" עונה, כמסתבר, על הצרכים של בני העשרה בשנות השבעים האחרונות. הוא אינו מטריד אותם ברעיונות נשגבים על שינוי פני העולם, או על תיקונו. מילחמות ויאט-נאם אינה מאיימת עוד על עתידו של הנער האמריקאי, הממוצע, שהתעייף מן המאבקים על שיחורר הנשים, ההמוסקסואלים, האינדיאנים, הכושים וכל השאר. הוא רוצה סיפורי מעשיות מן הסוג הישן ואילילים מן המוכן. וסרט זה מספק לו את מבוקשו. הבמאי, ג'ון באדהם, עובד על מכירת מעלותיו של ה"כוכב" ג'ון טראוולטה לפי מיטב הטכניקות של סרט ה"פירסומת. כל פרט בחיצוניותו מצולם מן הזווית המחמיאה ביותר, החל מרעמת השערות המשוחה היטב ועד לנעליים המבהיקות, מבלי לשכוח את רוכסן המכנסיים, שסגירתו

אגדה

לחופש הגדול

צ'מברליין בתפקיד כפול — חזות נאה

רעיית לואי ה-14, וג'ני אגוטר, שנראית הרבה יותר נאה מכפי שההיסטוריה זוכרת את העלמה דהלה-ויליר. כולם צועדים לפני המצלמה כבטיול בוקר, בבגדי התקופה ומבלי להתאמץ יתר על המידה. לטובת הסרט, מוטב לא להשוותו לגילגולים קודמים. אין כאן תנופה ודימיון פתוח, כבימי הסרט האילם או סאטירה מטורפת נוסח ריצ'רד לסט. ואשר להיסטוריה, אלכסנדר דיומא כבר כינף אותה לצרכיו המיוחדים. זוהי אגדה צבעונית לילדים בימי החופש.

האיש במסיכת הברזל (תל-אביב, תל-אביב, אנגליה) — קשה למנות את כל הגרסאות שנעשו ב"קולנוע לרומן של אלכסנדר דיומא האב אודות פיליפ, אחיו התאום של המלך לואי ה-14, שנשלף מבין כותלי הבסטיליה כדי להציל את המלוכה הצרפתית מקלות הדעת והגנדרנות הריקנית של המלך לואי. הסרט, שנועד בכמה ארצות להצגה בטלוויזיה, ובארצות אחרות (כמו ישראל) להצגה בקולנוע, מצטיין בכמה תכונות אופייניות לסרט טלוויזיה: סצנות מוגבלות בהיקפן כדי שהמסך הקטן יוכל להכילן, מצלמה שמרבה להתקרב אל פני הדמויות ומיבנה עלילתי שכל הדקויות סולקו ממנו, כדי שאפשר יהיה להבהיר לצופה מהר, וללא ספקות, מה הכוונות. ריצ'רד צ'מברליין, המופיע בתפקיד הכפול של המלך לואי והאח התאום, נחשב לבעל חזות נאה במיוחד, ומשום כך הוא מבלי פחות זמן מכל קודמיו בתפקיד בתוך מסיכת ברזל. המערצות שילמו כסף כדי לראותו בכל זוהרו, ולא בתוך קופסת סרדינים. לואי ז'ורדן מגלם ד'ארטגניאן מזדקן, שהחוצפה ורוח התזוית הם ממנו והלאה ורק כמה תעתועי חרב מזכירים את הימים הטובים שלו. סידרה ארוכה של שחקנים נכבדים נוספים חולפים לפני המצלמה, מפאטריק מקוהון ויאן הולם, שהם הנבלים, ועד לראלף ריצ'רדסון, שהוא קולבר, השר המנהל את צרפת מאחרי הקלעים בתבונה רבה, כולל ויוואן מרצ'נט, שהסכימה ליטול על עצמה את דמותה המפלצתית של מריה-תרזה,

תל-אביב

*** פרובידנס (מוזיאון, צרפת) — ליל שימורים של סופר ישיש וחולה, והבוקר שלאחריו. סרט מורכב, מסובך ומשובח ביותר של אלן רנה, עם "חמי" שיית שחקנים מושלמת, בראשותם של ג'ון גילגוד ודירק בוגארד. *** הטפיל (פאריס, איטליה) — סאטירה פראית נוקבת על המימסד ה"איטלקי ועל הכנסיה הקתולית, המשתמר שת בסצנות נועזות ביותר כדי להעביר את המסר שלה. עדינייהנפש עלולים להיפגע.

*** מיפגשים מן הסוג השני (הקל, ארצות-הברית) — סטיבן שפילברג ממצה את כל האפשרויות הטכניות של הקולנוע. בסרט המתאר מיפגש אפשרי בעתיד הקרוב, בין בני-אדם ליצורים מן החלל החיצון. *** ג'ורג' (סטודיו, ארצות-הברית) — פרק מזיכרונותיה של הסופרת ליליאן הלמן, המוקדש לידידת-נעורים ש"הפכה מבת-טובים מפונקת בניו-יורק, ל-

להימלט ממנה (למשל, בעזרת סמים), על הרצון ליצור דפוסים חדשים ועל הפיכת הדפוסים הללו לשיגרה. כל זה בא לידי ביטוי בדברי החמישה, בשירים שהם מבצעים עם כל אורחיהם ובדרך בה צילם אותם סקורסזה. בתוך תפאורת לה טראוויאטה נוצרה על הבמה אווירה מזורה, "כמו בסרט של ויסקונטי" לסרט כולו. כמו ויסקונטי כך גם חברי הלהקה, אורחיה והבמאי שלה — הם מבייטים אחורה, כשהם אפופים נוסטלגיה.

תדריך

חובה לראות

תל-אביב פרובידנס, ג'ורג', הטפיל, מיפגשים מן הסוג השלישי.

ירושלים: פנטסיה, מיפגשים מן הסוג השלישי, רחוב הסטר, קריאת העורב.

חיפה: מיפגשים מן הסוג השלישי, קספר האזר, ג'ורג'.

לוחמת מחתרת אנטינאצית באוסטריה שלפני מלחמת העולם השנייה. ג'יין סוני דה וואנסה רדגרייב מספקת מישחק ברמה גבוהה.

ירושלים

*** פנטאסיה (אודיג'יל, ארצות-הברית) — יצירות מפורסמות מן הרפרטואר הקלאסי, בדימויים חזותיים של וולט דיסני, הנעים בין קיטש (בפאטורי לית) לאבסטרקט (בטוקאטה ופוגה של באך).

חיפה

*** קאספר האזר (מודיה, גרמניה) — פרשה מיסתורית של אדם ש"הופיע יום בהיר אחד מבלי שאיש יודע מהיכן, ונרצח שלוש שנים לאחר-מכן. מבלי שאיש יודע מדוע, הופכת בידי ה"במאי וורנר הרצוג משל על סירובו של העולם המערבי לשאול עצמו שאלות בקשר לערכים הנראים מקודשים בעיניו.